

REPUBLIKA E KOSOVËS - REPUBLIKA KOSOVO - REPUBLIC OF KOSOVO
GJKATA KUSHTETUESE
USTAVNI SUD
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, dana 20. februara 2024. godine
Br. Ref.: RK 2336/24

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI63/23

Podnosilac

Sali Rexhepi

**Ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda Kosova Rev. br. 379/22 od
6. decembra 2022. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija
Nexhmi Rexhepi, sudija i
Enver Peci, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Sali Rexhepi, sa mestom stanovanja u Prizrenu (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presude [Rev. br. 379/22] Vrhovnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Vrhovni sud) od 6. decembra 2022. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar ovog zahteva je ocena ustavnosti osporene presude, kojom je, po navodima podnosioca zahteva došlo do povrede njegovih osnovnih prava i sloboda koje su zagarantovane članom 24. [Jednakost pred zakonom] i članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), u vezi sa stavom 1. člana 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavovima 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članu 22. (Procesuiranje podnesaka) i članu 47. (Individualni zahtevi) Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 25. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovník).
5. Dana 7. jula 2023. godine, Poslovník o radu Ustavnog suda Republike Kosovo br. 01/2023 je objavljen u Službenom listu Republike Kosovo i stupio na snagu 15 (petnaest) dana nakon njegovog objavljivanja. Shodno tome, prilikom razmatranja zahteva, Ustavni sud se poziva na odredbe gore navedenog Poslovnika. S tim u vezi, shodno pravilu 78. (Prelazne odredbe) Poslovnika o radu br. 01/2023, izuzetno će pojedine odredbe Poslovnika o radu br. 01/2018, nastaviti da se primenjuju na predmete koji su registrovani u Sudu pre njegovog stavljanja van snage, samo ukoliko su i u meri u kojoj su povoljnije za strane.

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 15. marta 2023. godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 31. marta 2023. godine, predsednica Suda je odlukom [br. GJR. KI65/23] imenovala sudiju Safeta Hoxhu za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, u sastavu sudija: Radomir Laban (predsedavajući), Remzije Isterfi-Peci i Enver Peci (članovi).
8. Dana 31. marta 2023. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva i Vrhovni sud o registraciji zahteva, kojom prilikom je poslao jednu kopiju zahteva Vrhovnom sudu.
9. Dana 22. januara 2024. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

Pregled činjenica u vezi sa sudskim postupkom ocenjenim u presudi Ustavnog suda KI116/21 od 19. jula 2022. godine

10. Sud će se u nastavku pozvati na činjenice slučaja koje su ocenjene u zahtevu KI116/21, podnosilac zahteva *Sali Rexhepi*, presuda od 19. jula 2022. godine, samo u onoj meri u kojoj su relevantne za trenutni slučaj.

11. Okolnosti slučaja KI116/21 tiču se spora iz radnog odnosa, koji je pokrenut obaveštenjem "Raiffeisen Bank Kosovo" (u daljem tekstu: poslodavac) o prekidu ugovora o radu podnosioca zahteva.
12. Zbog toga, podnosilac zahteva je podneo tužbeni zahtev bivšem Opštinskom sudu u Prizrenu, u kojem je tražio poništenje obaveštenja, kao i vraćanje na njegovo radno mesto.
13. Dana 7. decembra 2015. godine, Osnovni sud u Prizrenu je presudom [C. br. 458/2014] usvojio tužbeni zahtev podnosioca zahteva i poništio kao nezakonito gore navedeno obaveštenje poslodavca, sa obrazloženjem da protiv njega nije vođen disciplinski postupak kao što je definisano Zakonom o radnim odnosima iz 1989. godine, koji je, prema Osnovnom sudu, bio primenjiv u okolnostima slučaja, s obzirom da Uredba UNMIK-a br. 2001/27 o Osnovnom zakonu o radu na Kosovu ne ukida odredbe u vezi sa disciplinskim postupkom Zakona o radnim odnosima iz 1989. godine.
14. Protiv gore navedene presude, poslodavac je uložio žalbu Apelacionom sudu, a ovaj je presudom [Ac. br. 1280/2016] od 4. decembra 2019.godine, odbio žalbu i potvrdio presudu Osnovnog suda.
15. Vrhovni sud je postupajući po zahtevu za reviziju poslodavca, presudom [Rev. br. 104/2021] od 25. februara 2021.godine, preinačio presude dve nižestepene instance, sa obrazloženjem da je obaveštenje o prekidu ugovora u radu u skladu sa Uredbom UNMIK-a br. 2001/27 o Osnovnom zakonu o radu.
16. Nakon toga, dana 21. juna 2021. godine, podnosilac zahteva je poneo zahtev Ustavnom sudu protiv presude [Rev. br. 104/2021] Vrhovnog suda od 25. februara 2021. godine, navodeći, između ostalog, da mu je povređeno pravo na pravično i nepristrasno suđenje zagarantovano članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava i članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP-a zbog povrede pravne sigurnosti usled kontradiktornih odluka ili nedoslednosti u sudskoj praksi Vrhovnog suda, pošto je poslednje navedeni odlučivao drugačije u drugim predmetima u istim činjeničnim i pravnim okolnostima.
17. Dana 19. jula 2022. godine, Sud je presudom KI116/21, odlučio sledeće: i) jednoglasno je proglasio zahtev prihvatljivim i ii) utvrdio da presuda [Rev. br.104/2020] Vrhovnog suda Kosova od 25. februara 2021. godine nije u saglasnosti sa članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava i članom 6. (Pravo na pravično suđenje) i istu vratio na ponovno odlučivanje pred Vrhovnim sudom, zaključivši da u ovom konkretnom slučaju postoje "duboke i dugoročne razlike" u sudskoj praksi Vrhovnog suda, koje su povezane sa tim što nisu korišćeni mehanizmi propisani u zakonu dizajnirani da se osigura potrebna doslednost u sudskoj praksi najvišeg suda u zemlji, doveli do rezultata u povredi načela pravne sigurnosti i do povrede prava na pravično i nepristrasno suđenje podnosioca zahteva.

Pregled činjenica u vezi sa slučajem KI163/23

18. Dana 7. novembra 2022. godine, Vrhovni sud je doneo načelni pravni stav GJ.A.Su.A231/2022 o primeni zakonskih odredbi u radnim sporovima, gde je propisao sledeće:

“U radnim sporovima u kojima je radniku prestao radni odnos zbog povrede radnih obaveza, na osnovu Uredbe UNMIK-a, br. 2001/27 od 8. oktobra 2001. godine o Osnovnom Zakonu o Radu, u vezi sa početkom, sprovođenjem i obustavom disciplinskog postupka, ne primenjuju se odredbe Zakona o radu Jugoslavije iz 1977. godine sa relevantnim izmenama i dopunama, odredbe Zakona o radnim odnosima SAP Kosova (Službeni list br. 24122, jun 1984), i Zakona o izmenama i dopunama Zakona o radnim odnosima (Službeni list SAP Kosova - Službeni list Kosova br. 12/1989 od 14. aprila 1989. koji nije bio na snazi 22. marta 1989. godine na koji se datum odnosi Uredba UNMIK-a 199/24 od 12. decembra 1999. godine, koji u članu 1.1 tačka, predviđa kao važeći zakon na Kosovu zakonodavstvo koje je bilo na snazi na Kosovu 22. marta 1989. godine. Međutim, u takvim slučajevima prestanka radnog odnosa zbog kršenja radnih obaveza, ako interni propisi poslodavca predviđaju da se sprovede disciplinskog postupka, ti poslodavci su dužni da poštuju i primenjuju ove propise o disciplinskom postupku. [...]“

19. Dana 6. decembra 2022. godine, Vrhovni sud je, odlučujući u ponovnom suđenju, presudom [Rev. br. 379/22]: i) usvojio reviziju koja je podneta od strane poslodavca; ii) preinačio presudu Apelacionog suda u tački (I) izreke i presudu Osnovnog suda u Prizrenu u tački (I) i (II) izreke, sa obrazloženjem da su iste donete uz pogrešnu primenu materijalnog i proceduralnog prava.

Navodi podnosioca zahteva

20. Podnosilac zahteva tvrdi da su osporenom odlukom podnosiocu zahteva povređena njegova osnovna prava koja su zagarantovana članom 24. [Jednakost pred zakonom] i članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava, u vezi sa stavom 1. člana 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP.
21. U vezi sa njegovom tvrdnjom o povredi člana 31. Ustava, podnosilac zahteva navodi da Vrhovni sud u osporenoj odluci nije razmotrio *“i eliminisao u potpunosti”* napomene date u presudi Suda KI116/21, *“kao i da ne opravdava nijednu od njegovih radnji i sve ove radnje su nezakonite, kontradiktorne, nejasne jer je Ustavni sud vratio na ponovljeno suđenje da dokaže činjenicu da li je podnosilac zahteva u ovih 8 godina ostvario prihod u nekom drugom preduzeću”* a ne da se upušta u zakonitost iste jer da je tužba Salija Redžepija nezakonita i da su njeni dokazi bili nezakoniti onda bi se to potvrdilo i od strane Ustavnog suda”.
22. U vezi sa njegovom tvrdnjom o povredi člana 24. Ustava, podnosilac zahteva tvrdi da Vrhovni sud *“nije pružio jednaku pravnu zaštitu pred zakonom, odlučujući na diskriminatoran način u konkretnom slučaju bez ikakvog pravnog osnova, proizvoljno utvrđuje koje su radnje radnje koje same po sebi predstavljaju disciplinske radnje za koje se moraju izreći i disciplinske mere”*.
23. Podnosilac zahteva takođe naglašava da je Vrhovni sud odlučio u suprotnosti sa svojom sudskom praksom.

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

USTAV REPUBLIKE KOSOVO

Član 24.

[Jednakost pred zakonom]

1. *Pred zakonom su svi jednaki. Svako ima pravo na jednaku zakonsku zaštitu, bez diskriminacije.*
2. *Niko se ne sme diskriminisati na osnovu rase, boje, pola, jezika, veroispovesti, političkog ili nekog drugog uverenja, nacionalnog ili društvenog porekla, veze sa nekom zajednicom, imovine, ekonomskog ili socijalnog stanja, seksualnog opredeljenja, rođenja, ograničene sposobnosti ili nekog drugog ličnog statusa.*
3. *Načelo jednakosti pred zakonom ne sprečava sprovođenje i usvajanje privremenih mera, neophodnih za zaštitu i napredak prava pojedinaca i grupa koje nisu jednake. Takve mere se mogu sprovesti samo do ostvarenja cilja radi kojeg su uspostavljene.*

Član 31.

[Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

1. *Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.*
2. *Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda*
[...]

Ocena prihvatljivosti zahteva

24. Sud prvo razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom, dalje precizirani Zakonom i propisani Poslovníkom.
25. U tom smislu, Sud se prvenstveno poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“(1) Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

(7) Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

26. Dalje, Sud se poziva i na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, kojima je propisano:

Član 47.

[Individualni zahtevi]

1. “Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48.

[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49.
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku [...]”.

27. Što se tiče ispunjenja ovih kriterijuma, Sud prvenstveno navodi da je podnosilac zahteva ovlašćena strana koja osporava jedan akt nekog javnog organa, odnosno presudu [Rev. br. 379/22] Vrhovnog suda od 6. decembra 2022. godine, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva koja su propisana zakonom i podneo je zahtev unutar roka koji je propisan zakonom.
28. Međutim, pored ovih kriterijuma, Sud takođe treba da razmotri da li je podnosilac zahteva ispunio kriterijume prihvatljivosti koji su propisani u pravilu 34. [Kriterijumi prihvatljivosti] Poslovnika, tačnije u njegovom stavu (2), koji propisuju:

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim ako je zahtev očigledno neosnovan kada podnosilac/teljka zahteva nije dovoljno dokazao/la i potkrepio/la svoju tvrdnju”.

29. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao *“očigledno neosnovan”* u celini ili samo u odnosu na konkretan navod koji zahtev može da sadrži. S tim u vezi, tačnije je nazvati ih *“očigledno neosnovanim navodima”*. Ovi poslednji se na osnovu sudske prakse ESLJP-a mogu kategorisati u četiri različite grupe: (i) navodi kategorisani kao navodi *“četvrtog stepena”*; (ii) navodi koji su kategorisani kao navodi sa *“očiglednim ili evidentnim nedostatkom povrede”*; (iii) *“nepotkrepljeni ili neobrazloženi”* navodi, i na kraju, (iv) *“konfuzni i nejasni”* navodi (vidi predmete ESLJP-a, [Kemmachev protiv Francuske, zahtev br. 17621/91](#), kategorija (i), [Mentzen protiv Litvanije, zahtev br. 71074/01](#), kategorija (ii) i [Trofimchuk protiv Ukrajine, zahtev br. 4241/03](#), kategorija (iii)).
30. U kontekstu ocene prihvatljivosti zahteva, odnosno prilikom ocene da li je isti očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, Sud će prvo podsetiti na suštinu slučaja koji je sadržan u ovom zahtevu i relevantne navode podnosioca zahteva, pri čijoj oceni će Sud primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a, u saglasnosti sa kojom je, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom.
31. Sud podseća da se suština predmeta odnosi na spor iz radnog odnosa, koji počinje obaveštenjem poslodavca o prekidu ugovora o radu podnosioca zahteva. Kao rezultat toga, podnosilac zahteva je podneo tužbeni zahtev pred bivšim Opštinskim sudom u Prizrenu, preko kojeg je tražio poništenje obaveštenja i povratak na radno mesto. Prvobitno je Osnovni sud u Prizrenu usvojio tužbeni zahtev podnosioca zahteva i poništio navedeno obaveštenje poslodavca kao nezakonito, na osnovu toga što protiv njega nije vođen disciplinski postupak kako je to definisano Zakonom o radnim odnosima iz 1989. godine, koji je prema navodima Osnovnog suda, bio primenljiv u okolnostima slučaja, s obzirom na to da Uredba UNMIK-a br. 2001/27 o Osnovnom zakonu o radu ne stavlja van snage odredbe koje se odnose na disciplinski postupak Zakona o radnim odnosima iz 1989. godine. Protiv ove presude, poslodavac je izjavio žalbu Apelacionom sudu, a koji je potvrdio presudu Osnovnog suda. Međutim, Vrhovni

sud je, postupajući po zahtevu za reviziju poslodavca, preinačio presude dveju nižestepenih instanci, sa obrzaloženjem da je obaveštenje o otkazu ugovora o radu u skladu sa Uredbom UNMIK-a br. 2001/27 o Osnovnom zakonu o radu.

32. Nakon toga, podnosilac zahteva je podneo zahtev Ustavnom sudu u kojem je osporavao pomenutu odluku Vrhovnog suda. Sud je presudom KI116/21 utvrdio da presuda [Rev. br. 104/2020] Vrhovnog suda Kosova od 25. februara 2021. godine nije u saglasnosti sa članom 31. Ustava Republike Kosovo u vezi sa članom 6. Evropske konvencije o ljudskim pravima i istu je vratio Vrhovnom sudu na ponovno odlučivanje, nalazeći da u konkretnom slučaju postoje “*duboke i dagoročne razlike*” u sudskoj praksi Vrhovnog suda. Kao rezultat presude KI116/21, Vrhovni sud je doneo načelni pravni stav GJ.A.Su.A231/2022 o primeni zakonskih odredbi u radnim sporovima.
33. Dalje, odlučujući u ponovnom razmatranju u vezi sa slučajem podnosioca zahteva, Vrhovni sud je u osporenoj presudi i) usvojio reviziju koja je bila podneta od strane poslodavca; ii) preinačio presudu Apelacionog suda u tački (I) izreke i presudu Osnovnog suda u Prizrenu u tačkama (I) i (II) izreke, sa obrazloženjem da su iste donete uz pogrešnu primenu materijalnog i proceduralnog prava.
34. U svom zahtevu pred Sudom, podnosilac zahteva navodi da je osporenom odlukom došlo do povrede njegovih prava koja su zagantovana članom 24. [Jednakost pred zakonom] i članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava.
35. U suštini, podnosilac zahteva pred Sudom tvrdi i) da se Vrhovni sud u osporenoj odluci nije osvrnuo na nalaze presude KI116/21; ii) da je Vrhovni sud odlučio u suprotnosti sa svojom sudskom praksom; i iii) da je Vrhovni sud bez ikakvog pravnog osnova odlučio na diskriminatorni način u ovom konkretnom slučaju.
 - (i) *Što se tiče navoda podnosioca zahteva koji se odnose na povredu člana 31. Ustava*
36. U kontekstu tvrdnje podnosioca zahteva da je Vrhovni sud osporenom odlukom prekršio član 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava, Sud podseća da podnosilac zahteva pred Sudom naglašava: i) da Vrhovni sud u osporenoj odluci nije adresirao nalaze presude KI116/21, i ii) da je Vrhovni sud odlučio u suprotnosti sa svojom sudskom praksom.
37. Sud prvo podseća da kao rezultat nalaza o nedoslednosti u sudskoj praksi Vrhovnog suda, odnosno povrede člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP u jednom broju slučajeva koji su podneta pred Sudom, uključujući i presudu u predmetu KI116/21, sa podnosiocem zahteva “*Sali Rexhepi*”, od 19. jula 2022. godine, Vrhovni sud je na osnovu svoje nadležnosti definisane u tački 4. stava 1. člana 26. (Ovlašćenja Vrhovnog suda) Zakona br. 06/L-054 o sudovima, dana 7. novembra 2022. godine, na svojoj Opštoj sednici, usvojio načelno pravno mišljenje o primeni zakonskih odredbi u radnim sporovima, kojim je utvrdio da se disciplinski postupak protiv zaposlenih može sprovesti ako poslodavac ima neki interni propis koji predviđa sprovođenje takvog postupka.
38. S tim u vezi, Sud podseća na sadržaj načelnog stava GJ.A.Su.A231/2022, donetog od strane Vrhovnog suda o primeni zakonskih odredbi u radnim sporovima, koji propisuje sledeće:

“U radnim sporovima u kojima je radniku prestao radni odnos zbog povrede radnih obaveza, na osnovu Uredbe UNMIK-a, br. 2001/27 od 8. oktobra 2001. godine o Osnovnom Zakonu o Radu, u vezi sa početkom, sprovođenjem i

obustavom disciplinskog postupka, ne primenjuju se odredbe Zakona o radu Jugoslavije iz 1977. godine sa relevantnim izmenama i dopunama, odredbe Zakona o radnim odnosima SAP Kosova (Službeni list br. 24122, jun 1984), i Zakona o izmenama i dopunama Zakon o radnim odnosima (Službeni list SAP Kosova - Službeni list Kosova br. 12/1989 od 14. aprila 1989. koji nije bio na snazi 22. marta 1989. godine na koji se datum odnosi Uredba UNMIK-a 199/24 od 12. decembra 1999. godine, koji u članu 1.1 tačka, predviđa kao važeći zakon na Kosovu zakonodavstvo koje je bilo na snazi na Kosovu 22. marta 1989. godine. Međutim, u takvim slučajevima prestanka radnog odnosa zbog kršenja radnih obaveza, ako interni propisi poslodavca predviđaju da se sprovede disciplinskog postupka, ti poslodavci su dužni da poštuju i primenjuju ove propise o disciplinskom postupku. [...]

39. Dalje, Sud podseća na sadržaj presude [Rev. br. 379/22] Vrhovnog suda, odnosno odluke koja se osporava u konkretnom slučaju, kojom je utvrđeno da su nižestepeni sudovi pogrešno primenili materijalno pravo *“Iz tumačenja zakonskih odredbi Zakona o radu – Pravilnika UNMIK-a, broj 2001/27, član 3.9, 4.2, 4.3, 5.1, 5.2, 5.4 Priručnika za zaposlene o pravilima i procedurama rada i načelnom stavu Vrhovnog suda i iz ocene svih dokaza i spisa predmeta, tužbeni zahtev tužioca je potpuno neosnovan. U ovom slučaju, prvostepeni i drugostepeni sud su pogrešno primenili odredbe Uredbe UNMIK-a 2001/27, o Osnovnom zakonu o radu i odredbe Zakona o radnim odnosima (SAPK) 12/89 u vezi sa sprovođenjem disciplinskih postupaka zbog toga što su osporene presude u suprotnosti sa materijalnim pravom jer se stav i zaključak nižestepenih sudova zasniva na činjenici da je tužbeni zahtev zasnovan na činjenici da je isti u krivičnom postupku oslobođen optužbi i da je takođe disciplinski postupak sproveden uz prekršaje. Vrhovni sud Kosova nije cenio činjenicu da je tužilac oslobođen optužbe kao okolnost od uticaja na osnovanost tužbenog zahteva Vrhovnog suda”. Vrhovni sud je u presudi istakao da za okolnost od uticaja nije uzeo u obzir činjenicu da je podnosilac zahteva bio oslobođen optužbe, jer u konkretnom slučaju krivično gonjenje nije bilo moguće, zbog zastarelosti. Dalje, prema mišljenju Vrhovnog suda, ističe se da su u slučaju izricanja disciplinske mere podnosiocu zahteva od strane poslodavca, uzete u obzir okolnosti (sopstvena izjava podnosioca zahteva itd.) koje su okolnosti *“dovoljne da se dokažu da radnje tužioca su bile nezakonite radnje”*. Vrhovni sud je dalje u svojoj presudi naglasio da se na osnovu navedenih zakonskih odredbi, radnje podnosioca *“kvalifikovaju u grupu radnji koje predstavljaju tešku povredu radne obaveze”* i da je u konkretnom slučaju mera prestanka radnog odnosa ekvivalentna sa prirodom prekršaja.*
40. Vrhovni sud u svojoj presudi dalje dodaje da ne podržava odluku nižestepenih instanci da je disciplinski postupak u ovom konkretnom slučaju nezakonit zato što je *“tuženi [Poslodavac] saslušao tužioca od kojeg je dobio izjavu, dok je proces revizije rezultirao izveštajem koji je završen u roku od tri dana, a to znači da su izjava tužioca i revizorski izveštaj primljeni u toku, jer je u suprotnom bilo nije moguće izdati revizorski izveštaj, pa se prema oceni Vrhovnog suda tužilac smatra saslušanim u disciplinskom postupku”*.
41. Samim tim, Sud, uzimajući u obzir činjenicu da je osporena odluka Vrhovnog suda, za koju podnosilac zahteva tvrdi da nije primenila zaključke iz presude Suda KI116/21, kao i navode da je ista u suprotnosti sa samom praksom Vrhovnog suda, doneta nakon načelnog pravnog stava Vrhovnog suda od 7. novembra 2022. godine, od strane Vrhovnog suda.
42. Sud, kao što je gore navedeno, ocenjuje da je osporena odluka Vrhovnog suda u potpunosti u skladu sa načelnim pravnim stavom Vrhovnog suda, pa stoga Sud smatra

da u okolnostima konkretnog slučaja osporena presuda Vrhovnog suda nije obuhvaćena povredom principa pravne sigurnosti i kršenjem prava podnosioca zahteva na pravično i nepristrasno suđenje, kako je to i zagarantovano članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a (vidi slučajeve Suda, uključujući ali ne ograničavajući se na iste, i u kojima je doneta odluka nakon donošenja pravnog mišljenja Vrhovnog Suda, [KI74/19](#), podnosilac zahteva “*Suva Rechtsabteilung*”, presuda od 28. aprila 2021. godine, stav 80; [KI111/19](#), podnosilac zahteva “*Suva Rechtsabteilung*”, presuda od 28. aprila 2021. godine, stav 89; [KI188/20](#), podnosilac zahteva “*Suva Rechtsabteilung*”, presuda od 28. aprila 2021. godine, stav 64; i [KI09/20](#), podnosilac zahteva “*Suva Rechtsabteilung*”, presuda od 28. aprila 2021. godine).

43. Stoga, Sud nalazi da su tvrdnje podnosioca zahteva što se tiče povrede člana 31. Ustava u vezi sa nerazmatranjem nalaza presude Suda u predmetu KI116/21, kao i nedoslednost u sudskoj praksi Vrhovnog suda, očigledno neosnovane tvrdnje po ustavnim osnovama u “*jasnom ili očiglednom odsustvu povrede*” kako je to i definisano pravilom 34 (2) Poslovnika.

(ii) Što se tiče navoda podnosioca zahteva o povredi člana 24. Ustava

44. Što se tiče navoda podnosioca zahteva o povredi člana 24. [Jednakost pred zakonom] Ustava, Sud podseća još jednom na navod podnosioca zahteva koji pred Sudom navodi da: “*nije pružio jednaku pravnu zaštitu pred zakonom, odlučujući na diskriminatoran način u konkretnom slučaju bez ikakvog pravnog osnova, proizvoljno utvrđuje koje su radnje radnje koje same po sebi predstavljaju disciplinske radnje za koje se moraju izreći i disciplinske mere*”.
45. U vezi sa gore navedenom tvrdnjom podnosioca zahteva o zabrani diskriminacije, Sud primećuje da na osnovu konsolidovane sudske prakse ESLJP-a da bi se pokrenuo slučaj prema članu 14. [Zabrana diskriminacije] mora postojati razlika u postupanju prema osobama u analognim ili uporedivim relevantnim situacijama (vidi, između ostalog, slučaj ESLJP-a [Khamtokhu i Aksenich protiv Rusije](#), br. 60367/08 961/11, presuda od 24. januara 2017. godine, stav 64). Drugim rečima, uslov za demonstriranje analogne pozicije ne zahteva da grupe poređenja (*comparator groups*) budu identične. Podnosilac zahteva mora da dokaže, s obzirom na posebnu prirodu njegove ili njene žalbe, da je bio u situaciji koja je relevantno uporediva (*relevantly similar situation*) sa drugima koji su tretirani drugačije (vidi, slučaj ESLJP-a, [Clift protiv Ujedinjenog Kraljevstva](#), br. 7205/07, presuda od 13. jula 2010. godine, stav 66). Međutim, svaka razlika u tretmanu ne rezultira povredom člana 14. Kao prvo, ESLJP je u svojoj sudskoj praksi utvrdio da samo razlike u tretmanu zasnovane na prepoznatljivim karakteristikama, ili “*statusu*”, mogu dovesti do diskriminacije prema članu 14. (vidi, slučaj ESLJP-a, [Carson i drugi protiv Ujedinjenog Kraljevstva](#), br. 42184/05, presuda od 16. marta 2010. godine, stav 61). Kao drugo, razlika u tretmanu je diskriminatorna ako ne postoji objektivno i razumno opravdanje; drugim rečima, ako ne teži legitimnom cilju ili ako ne postoji razuman odnos proporcionalnosti između upotrebljenih sredstava i cilja kojem se teži (vidi slučaj Suda [KI215/21](#), podnosilac zahteva *Arbër Shkreli i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti od 15. februara 2022. godine, stav 87 i slučajevi koji su tu spomenuti).
46. Na osnovu gore navedenog, Sud, primenjujući navedena načela ESLJP-a koja su potvrđena od istog, ocenjuje da podnosilac zahteva nije naveo ili identifikovao pojedinca ili grupu u odnosu na koje je bio diskriminisan i sa kojima je bio u situaciji koja je uporedivo relevantna. Teret dokazivanja diskriminatornog postupanja pada na podnosioca zahteva za kojeg je na osnovu spisa predmeta evidentno da nije dokazao navod o diskriminaciji (vidi slučaj Suda, [KI16/22](#), podnosilac zahteva *Hamit Gashi*, rešenje o neprihvatljivosti od 11. maja 2022. godine, stav 57 i tu spomenute reference).

47. U kontekstu navoda u vezi sa diskriminacijom, Sud ponavlja da u oceni postupka u celini, nije primetio da je podnosilac zahteva bio diskriminisan u odnosu na treća lica. Sud ocenjuje da su potrebni ozbiljni razlozi (“*weighty reasons*”) za ocenu predmeta podnosioca u odnosu na postupke koji su vođeni u odnosu na treća lica jer je takva ocena van okvira ovog pojedinačnog ustavnog zahteva i da u okolnostima konkretnog slučaja nedostaju ti ozbiljni razlozi (vidi, *mutatis mutandis*, slučaj Suda [KI107/22](#) podnosilac zahteva *Valdet Avdiu*, rešenje o neprihvatljivosti od 18. januara 2023. godine, stav 47).
48. Sud, na osnovu svoje sudske prakse ali i na osnovu sudske prakse ESLJP-a ocenjuje da su navodi podnosioca zahteva nepotkrepljeni ili neobrazloženi navodi. Ovo zbog toga što je podnosilac zahteva samo spomenuo povredu člana 24. Ustava gde nije pružio nikakvo obrazloženje i gde nije podržao svoje navode u vezi sa tim kako je osporena presuda Vrhovnog suda mogla da rezultira povredom njegovih prava i osnovnih sloboda koje su zagarantovane Ustavom, odnosno članom 24. [Jednakost pred zakonom] Ustava.
49. Sud takođe podseća da je više puta isticao da samo pominjanje člana Ustava, bez jasnog i adekvatnog obrazloženja o tome kako je to pravo povređeno, nije dovoljno kao argument za aktiviranje mehanizama zaštite koji pružaju Ustav i Sud, kao institucija koja vodi računa o poštovanju ljudskih prava i sloboda (vidi, u ovom smislu, slučajeve Suda: KI02/18, podnosilac zahteva *Vlada Republike Kosovo [Ministarstvo životne sredine i prostornog planiranja]*, rešenje o neprihvatljivosti od 20. juna 2019. godine, stav 36; i KI95/19, podnosilac zahteva *Ruzhdi Bejta*, rešenje o neprihvatljivosti od 8. oktobra 2019. godine, stavovi 30-31).
50. Sud takođe podseća da je, na osnovu člana 48. Zakona i stavova (1) (d) pravila 34. Poslovnika i svoje sudske prakse, više puta naglašavao: (i) da stranke imaju obavezu da jasno naglase i da adekvatno predstavljaju činjenice i tvrdnje; i takođe (ii) da dokažu i dovoljno potkrepe svoje tvrdnje o povredi ustavnih prava ili odredbi.
51. Sud zaključuje da su navodi podnosioca zahteva u vezi sa povredom člana 24. [Jednakost pred zakonom] neprihvatljivi kako je to i precizirano u članu 48. Zakona o Ustavom sudu i stavu (1) (d) pravila 34. Poslovnika o radu.

Zaključci

52. Što se tiče navoda podnosioca zahteva koji se tiču povrede člana 31. Ustava, zbog njegovih tvrdnji da Vrhovni sud nije ispoštovao nalaze iz presude KI116/21 kao i da je delovao u suprotnosti sa svojom sudskom praksom, Sud je zaključio da isti navodi koji su očigledno neosnovani po ustavnim osnovama u “*jasnom ili očiglednom odsustvu povrede*” kako je to i definisano pravilom 34 (2) Poslovnika.
53. Što se tiče navoda podnosioca zahteva koji se tiču povrede člana 24. Ustava, isti su očigledno neosnovani po ustavnim osnovama jer su to “*neobrazloženi ili nepotkrepljeni navodi*”.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud Republike Kosovo, u skladu sa članom 113.1 i 113.7 Ustava, članovima 47. i 48. Zakona i pravilima 34 (1) (d) i (2), kao i 48 (1) (b) Poslovnika, dana 22. januara 2024. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu Republike Kosovo, u skladu sa stavom 4. člana 20. Zakona; i
- IV. DA UTVRDI da ova odluka stupa na snagu danom objavljivanja u Službenom listu Republike Kosovo, u skladu sa stavom 5. člana 20. Zakona.

Sudija izvestilac

Safet Hoxha

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani